

Arrest

nr. 122 923 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 juni 2012 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 augustus 2013.

1.3. Op 14 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Nakorkhel in het district Khogyani (Khaga), gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U heeft geen formele scholing genoten, maar heeft gedurende twee jaar religieus onderricht gekregen in de moskee. U hielp uw vader op het land en zorgde voor de koe van uw familie. Uw broer was ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan toegetreden tot het Afghaanse nationaal leger (Afghan National Army – ANA). Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek was hij met verlof thuis toen jullie samen 's nachts land gingen irrigeren. Nadat jullie twee uur bezig waren het land te bewateren stopte de watertoevoer plots. Uw broer ging kijken wat er scheelde. Omdat hij niet terugkeerde besloot u hem te gaan zoeken. Toen u aan de watertoevoer kwam zag u dat uw broer doodgeschoten was. Ongeveer een maand na de dood van uw broer werd u door de taliban benaderd toen u op het land aan het werken was. Ze begonnen over religie te praten, zeiden dat ze uw broer gedood hadden omdat hij voor de ongelovigen werkte, en eisten dat u hen zou vervoegen om aan de jihad deel te nemen. U zei hen dat u hen volgende keer een antwoord zou geven. Uw vader stelde dat hij al een zoon verloren was en dat hij u niet wilde verliezen. Nadien verbleef u bij uw tante in het dorp Khwaran. Één keer per maand ging u op bezoek bij uw vader. Een van uw ooms langs vaderskant, Haji Talib, spioneerde echter voor de taliban en kwam te weten dat u in Khwaran verbleef. Tijdens één van uw maandelijkse bezoeken bij uw vader vielen de taliban bij uw tante in Khwaran binnen. Ze vroegen naar u en namen een Kalashnikov mee. U was in Nakorkhel bij uw vader toen jullie ervan hoorden. Uw vader contacteerde een smokkelaar in Khwaran. U stapte 's nachts in een wagen en vertrok uit Afghanistan. U reisde gedurende 2 maand en 18 dagen via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Italië naar België. Op 5 juni 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitsdocument (taskara) voor en kopieën van de taskara's van uw vader en broer, twee foto's van uw broer tijdens zijn dienst bij het ANA en twee legerbadges van uw broer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat uw verklaringen over de toetreding van uw broer tot en zijn activiteiten in het Afghaans nationaal leger bijzonder weinig overtuigen. Zo blijkt u niet te weten welke rang uw broer in het Afghaans leger had. Als verklaring voor uw onwetendheid ter zake stelt u dat er niet bij was (cgvs p.6-7). Gevraagd of u er ooit over praatte antwoordt u ontkennend en vult u aan dat uw broer ook ongeschoold was. Wanneer het Commissariaat-generaal u er op wijst dat ook een ongeschoolde kan vertellen over zijn rang en zijn ervaringen in het leger stelt u opnieuw dat hij er nooit over vertelde. Betreffende de foto's van uw broer tijdens zijn dienst in het ANA geeft de merkwaardige aanvullingen dat uw broer, die op deze foto's centraal gepositioneerd staat, het soort uniform droeg dat men op de foto's kan zien en dat, hoewel uw broer in dienst was van het leger, diegenen die voor de politie werken een soort tekens hebben op de schouders en de armen. U heeft evenmin een idee hoeveel zijn salaris bedroeg, en stelt dat dit salaris ook niet belangrijk was voor uw familie, maar wel het feit dat hij zijn land diende. Gevraagd wanneer hij het leger vervoegde stelt u vaag dat het lang geleden is. Gevraagd of u een idee heeft wanneer hij tot het leger toetrad antwoordt u ontkennend en vult aan dat u niet kan liegen. Slechts wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of uw broer eerder één dan wel vijf jaar voor uw vertrek tot het ANA toetrad repliceert u dat u niet echt zeker is, maar dat u denkt dat uw broer ongeveer een jaar voor het leger werkte (cgvs p.7).

Gevraagd of u weet in welke basis hij gestationeerd was antwoordt u ontkennend. Wanneer hier verder op doorgevraagd wordt stelt u dat het in Zerai district in de provincie Kandahar was (cgvs p.7). Dit is opmerkelijk gezien op één van de twee legerbadges die u voorlegt duidelijk FOB (Forward Operating Base) Aziz Ullah als basiskamp staat aangegeven en uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat deze basis in het district Maiwand van de provincie Kandahar gelegen is. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u iets over de door u voorgelegde foto's van uw broer in het ANA kan vertellen antwoordt u ontkennend. U blijkt ondanks herhaaldelijk aandringen niet in staat om enige informatie te verstrekken over deze foto's (cgvs p.7-8). Uw verklaring hiervoor, dat u niet kan weten waar deze foto's genomen zijn, waar uw broer werkte of wat hij deed omdat de foto's niet in uw dorp genomen zijn is echter niet afdoende om uw bijzonder gebrekkige kennis aangaande uw broers

activiteiten te verschonen (cgvs p.8). Wanneer het Commissariaat-generaal later tijdens het gehoor informeert of u nog andere informatie over de activiteiten van uw broer in het ANA kan verschaffen dan degene die u voordien had gegeven antwoordt u ontkenkend (cgvs p.9). Uw uitermate vage verklaringen betreffende de toetreding van uw broer tot en zijn activiteiten in het Afghaans nationaal leger ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake. Van iemand die beweert te moeten vrezen voor zijn leven vanwege de indiensttreding van zijn broer in het nationaal leger van zijn land kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij goed op de hoogte is van de juiste omstandigheden van het ontstaan van deze problemen. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen met de taliban. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Ook betreffende de rekruteringspoging door de taliban legt u merkwaardige verklaringen af. Gevraagd waarom de taliban u zouden willen rekruteren antwoordt u dat ze hun aantal wilden vergroten. Wanneer u aan uw eigen verklaringen betreffende de grote talibanaanhang in uw dorp (cgvs p.8) herinnerd wordt en u nogmaals gevraagd wordt waarom ze u zouden willen rekruteren stelt u dat zij wraak wilden nemen omdat uw broer in het nationaal leger diende. Wanneer u er op gewezen wordt dat het weinig aannemelijk is dat de taliban iemand zouden rekruteren en bewapenen wiens broer ze enkele weken daarvoor gedood hebben stelt u enkel dat de taliban moedige mensen zijn, niet zoals uzelf, en herhaalt u dat ze wraak wilden nemen omwille van de activiteiten van uw broer in het ANA (cgvs p.16-17). Deze voorstelling van de feiten is niet alleen weinig logisch, maar stemt ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas, roept vragen op.

Verder kunnen zich ernstige vragen gesteld worden betreffende uw verblijf in Nokurkhel tijdens de laatste jaren voor de beweerde datum van vertrek. Uit het gehoor voor het CGVS blijkt u immers over een zeer beperkte en met de bij het administratief dossier gevoegde informatie tegenstrijdige kennis te beschikken van de veiligheidssituatie in de onmiddellijke omgeving van uw dorp. Zo stelt u dat uw huis in Kuz Korona, een gehucht van Nakerkhel, ligt (cgvs p.10). Gevraagd of u zich arrestaties van taliban in uw dorp herinnert stelt u dat er geen arrestaties in uw dorp plaats hadden maar dat er wel een luchtaanval van de Amerikanen in uw dorp plaats had, waarbij vijf talibs gedood werden. Deze luchtaanval zou ongeveer zeven of acht jaar geleden plaats hebben gehad. Wanneer het Commissariaat u ter verduidelijking vraagt of dit incident plaats had toen u nog een klein kind was of eerder in het laatste jaar of de laatste twee jaar voor uw vertrek herhaalt u dat het lang geleden was, ongeveer acht jaar geleden. Gevraagd of u zich een latere luchtaanval in uw dorp herinnert stelt u dat er ongeveer een jaar later in Daya, een ander gehucht van Nakorkhel, nog een aanval plaats had (cgvs p.13). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt niet alleen dat er wel degelijk arrestaties van talibanmilitanten plaats hadden in Nakorkhel. Wat uw verklaringen betreffende uw verblijf in Nakorkhel bijzonder weinig aannemelijk maakt is dat u niet op de hoogte bent dat er een luchtaanval plaats had in het Kuz Korona gehucht van Nakorkhel in 2010, slechts twee jaar voor de door u voorgehouden datum van vertrek uit Afghanistan. Bij deze luchtaanval zouden niet alleen talibanmilitanten zijn maar ook burgers gedood zijn, wat een inwoner van dit gehucht onmogelijk ontgaan kan zijn. Gevraagd naar incidenten betreffende scholen, studenten of leraars stelt u expliciet dat de taliban niets tegen leraars zei. U herinnert zich geen aanval op een leraar in Nakorkhel, de naam Sayed Helal zegt u niets (cgvs p.12). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat Sayed Helal, een leraar in Nokurkhel, in juli 2008 gedood werd bij een aanslag. Het valt niet te ontkennen dat u een zekere kennis heeft van Afghanistan en meer bepaald van het district Khogyani. De hiervoor opgenoemde feiten en gegevens die u onbekend zijn moeten echter als essentieel beschouwd worden en uw onwetendheid erover valt onmogelijk te vereenzelvigen met uw beweerde verblijf tijdens de door u voorgehouden periode. Gezien volgens uw verklaringen uw vervolgingsfeiten zich in deze periode in uw dorp afspeelden kan ook hier geen geloof aan gehecht worden.

Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. De identiteitsdocumenten (taskara's) van uzelf, uw vader en uw broer betreffen slechts uw identiteit en ondersteunen uw asielrelaas niet. Wat betreft de twee legerbadges van uw broer en de twee foto's van uw broer tijdens zijn dienst bij het ANA dient opgemerkt te worden dat dergelijke

documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Inzake de taskara's van uzelf en uw familieleden en de twee legerbadges van uw broer moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De uiterst beperkte waarde van Afghaanse civiele documenten blijkt andermaal wanneer er bijzonder ernstige tegenstrijdigheden met de door u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen bovenkomen na vertaling van de door u voorgelegde taskara's. Het Commissariaat-generaal maakte reeds tijdens het gehoor voorbehoud bij het door u opgegeven profiel van ongeschoolde en analfabete landbouwer / herder (cgvs p.16-17). Deze bedenkingen worden bevestigd na vertaling van uw taskara, waar u op datum van 27/11/1388 als student stond ingeschreven. Op de taskara van de man van wie u beweert dat hij uw vader is staat er bij het aantal kinderen dat hij zou hebben expliciet het cijfer "0" vermeld. Hierdoor dienen er zich eveneens ernstige vragen gesteld te worden wat betreft de bloedband tussen uzelf en deze man.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Het is in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet onder meer de taak van de asielinstanties na te gaan of er van de asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een deel van het land van herkomst vestigt waar hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat betreft de algemene omstandigheden in Afghanistan blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad Kaboel wordt ook het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie dienen diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om het reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict te evalueren, zoals daar zijn (i) zijn het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflictgerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden.

Uit een verdere analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden

geviseerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd. De impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt zodat er wat de situatie daar betreft kan worden gesteld dat er geen sprake is van een reëel risico er te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

Kaboel kan dan ook worden beschouwd als een regio van Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid die in bepaalde regio's van Afghanistan heerst.

Inzake de persoonlijke omstandigheden moet worden gesteld dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). Op de asielzoeker rust dan ook de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal. Er kan van hem dan ook worden verwacht dat hij de asielinstanties inzicht verschaft in zijn werkelijke achtergrond, zijn netwerk en zijn familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er zijn hoofde sprake is van een reëel binnenlands vluchtalternatief. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker geen zicht biedt op deze elementen is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Zo is uw verklaring dat u nooit naar school bent geweest (cgvs p.3) niet geloofwaardig. U beschikt immers over een goede pengreep en heeft een zwerijge handtekening. Uw verklaring hiervoor, dat u in België drie maanden les volgde en uw handtekening en pengreep oefende door wekelijks op het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW) voor uw materiële steun te moeten tekenen overtuigt niet. Zoals reeds aangegeven werd blijkt bovendien uit de vertaling van uw taskara dat u op de leeftijd van 15 jaar wel degelijk student was. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert hoe u uw digitale horloge leerde aflezen legt u eveneens weinig consistente en aannemelijke verklaringen af. Gevraagd of u cijfers kon lezen in Afghanistan stelt u dat u niet zo ongeschoold was en dat zelfs de schapenhoeders cijfers kunnen lezen. Gevraagd waar u dit leerde antwoordt u aanvankelijk dat men naar school moet gaan om dan te corrigeren dat uw vader u dit aanleerde. U vult aan dat het niet zo moeilijk is omdat het uw eigen taal betreft. Wanneer het Commissariaat-generaal enigszins verwonderd vraagt of u een horloge had waarbij de cijfers in het Pasjtoe aangeduid werden ontkent u dit dan weer. Gevraagd hoe u deze cijfers dan leerde lezen stelt u deze maal niet dat uw vader u dit aanleerde maar een vriend (cgvs p.17).

Ook wat betreft de financiële situatie van uw familie dient vastgesteld te worden dat u het CGVS hierover in het ongewisse laat. Zo stelt u enerzijds tijdens het gehoor dat uw familie nagenoeg geen land bezit, u schat de grootte van de familiale velden gelijk aan drie gehoorlokalen en verklaart dat uw familie één koe had op het moment van uw vertrek (cgvs p.4). Naast het bewerken van deze zeer kleine eigen velden zouden jullie nog op andere velden werken. Wanneer het CGVS later tijdens het gehoor informeert wie uw vlucht betaalde stelt u dat uw vader dit deed met zijn eigen middelen. Gevraagd waar uw vader deze middelen van verkreeg stelt u dit niet te weten, maar vult u aan dat hij geld had. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaringen aan het begin van het gehoor over de grootte van de familiale gronden en gevraagd wordt hoe een bijna landloze Afghaanse landbouwer zoveel geld kan sparen stelt u dat uw familie wel degelijk werkte en een deel van de inkomsten spaarde (cgvs p.15-16). Het is echter weinig aannemelijk dat een Afghaanse dagarbeider in de landbouw genoeg inkomsten kan vergaren om op korte tijd de vlucht van zijn zoon naar Europa te financieren. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat de gangbare prijzen die mensensmokkelaars aanrekenen voor een reis naar Europa tussen de 8.000 en de 15.000 euro liggen en dat een dagloon van een Afghaanse landarbeider tussen de drie en de vier euro ligt. Hierdoor stelt u het Commissariaat-generaal dan ook niet in staat zich een helder beeld te vormen van de financiële draagkracht van uw familie in Afghanistan. Gezien uw verklaringen dat u niet op de hoogte bent van het bedrag dat uw vader voor uw vlucht betaalde (cgvs p.16) kan er bovendien redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat de financiële

situatie van uw familie geen zorgen baarde. Rekening houdend met de hiervoor aangehaalde elemente kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw levensomstandigheden voor u Afghanistan verliet en in het bijzonder over uw verblijfplaats(en) voor uw vertrek uit Afghanistan en uw profiel van ongeschoolde en financieel kwetsbare jonge man.

Op basis van het voorgaande kan worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke achtergrond ongeloofwaardig zijn zodat u het de Commissaris-generaal onmogelijk maakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst.

Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting en van de zorgvuldigheidsverplichting.

2.1.1. Verzoeker gaat niet akkoord met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.1.2. Met betrekking tot de toetreding van zijn broer tot het Afghaanse leger, schat verzoeker dat zijn broer ongeveer één jaar bij het leger werkte en dat hij niet dagelijks of wekelijks naar huis kwam, dat op de ogenblikken dat hij naar huis kwam, het dagelijks leven in zijn gezin gewoon verder ging, dat het daarnaast zo is dat zijn broer geen grote babbelaar was en dan ook niet in geuren en kleuren over zijn activiteiten vertelde, dat zijn onwetendheid aldus gedeeltelijk verklaard kan worden aan de hand van de persoonlijkheid van zijn broer, dat ook het feit dat de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger te ore zou kunnen komen van de taliban zijn vader zorgen baarde waardoor aan zijn broer quasi het stilzwijgen omtrent zijn activiteiten bij het leger werd opgelegd. Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal de bal mislaat waar hij stelt dat van iemand die beweert te moeten vrezen voor zijn leven vanwege de indiensttreding van zijn broer in het leger van zijn land redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij goed op de hoogte is van de juiste omstandigheden van het ontstaan van deze problemen, daar het immers zo is dat hij pas voor zijn leven vreesde op het moment dat hij benaderd werd door de taliban, waarbij zij hem meedeelden dat zij verantwoordelijk waren voor de dood van zijn broer, dat zijn broer plots werd vermoord zonder enige voorafgaande bedreiging van de taliban, dat hij daarna plots werd benaderd door de taliban met het dwingende verzoek deel te nemen aan de jihad teneinde de fouten van zijn broer recht te zetten. Hij vervolgt dat zijn broer dood was en hij aldus bij hem geen inlichtingen meer kon inwinnen over diens activiteiten, dat hij na de rekruteringspoging ondergedoken moest leven en ervoor moest zorgen dat hij niet meer in het vizier zou komen van de taliban, dat het zich wenden tot het Afghaanse leger teneinde meer informatie te bekomen over zijn broer te risicovol zou zijn, dat bovendien voor hem en zijn vader de omstandigheid van het ontstaan van zijn problemen duidelijk was: de eenvoudige toetreding van zijn broer, wat voldoende was om in het vizier van de taliban te komen.

Betreffende de foto's kan verzoeker niet meer uitleg verschaffen daar zijn broer ze thuis heeft getoond, doch er niet veel woorden aan vuil gemaakt heeft en hij niet verteld heeft over het waar, hoe en wanneer van deze foto-opname. Verzoeker meent dat het feit dat hij foto's neerlegt van zijn broer in uniform minstens een begin van bewijs is van zijn toetreding tot het leger.

Betreffende het motief dat hij verklaard heeft dat zijn broer in het Zerai district in de provincie Kandahar gestationeerd was, stelt verzoeker dat hij dit niet verklaard heeft en verwijst hij naar zijn verklaringen

tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoeker geeft aan dat hij aldus verklaard heeft dat hij een naam heeft horen vallen toen zijn vader met zijn broer belde en dat zijn broer zich op dat specifieke moment in het Zerai district bevond, dat hij aldus over de plaats waar zijn broer gestationeerd was, geen uitspraak heeft gedaan.

2.1.3. Met betrekking tot de rekruteringspoging wijst de Raad er op dat de algemene informatie dateert van 19 april 2011, dat deze bron aldus weinig actueel is teneinde een oordeel te vellen over de situatie van ongeveer begin 2012, naar schatting het moment waarop de taliban hem poogde te rekruteren. Verzoeker duidt er op dat in de algemene informatie staat dat de taliban geen formele rekruteringsprocedure heeft en dat wraakgevoel één van de hoofdzakelijke drijfveren voor rekrutering is, dat de omstandigheden waarin hij de rekruteringspoging schetst aldus wel in overeenstemming te brengen zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt.

2.1.4. Aangaande zijn recent verblijf in Nakorkhel, meent verzoeker dat de commissaris-generaal niet lijkt te twifelen aan zijn afkomst uit het district Khogyani en dat uit het gehoor blijkt dat hij problemen heeft met tijdsindicaties. Zo haalt hij aan dat hij niet precies weet hoe lang hij al in Europa is en dat hij niet goed kan inschatten hoe lang zijn broer voor het leger heeft gewerkt, dat hij op de vraag wanneer zijn broer overleed, antwoordde 'lang geleden', hoewel dit volgens zijn eigen chronologie slechts een tweetal jaar geleden zou hebben plaatsgevonden, dat hij ook op de vraag wanneer zijn broer het nationale leger vervoegde, antwoordde 'lang geleden' hoewel dit volgens zijn eigen chronologie slechts een drietal jaar geleden zou hebben plaatsgevonden, dat hij ook stelde dat hij nog spelletjes speelde toen hem werd gevraagd naar het tijdstip waarop zijn broer het leger vervoegde, dat hij op heden 19 jaar is en hij hoogstwaarschijnlijk op zestienjarige leeftijd geen spelletjes meer speelde, dat dit bevestigt dat hij geen groot tijdsbesef heeft. Verzoeker is dan ook van oordeel dat niet kan uitgesloten worden dat de door hem opgegeven tijdsindicatie niet geheel strookt met de realiteit en dat hij al wat langer uit zijn land van herkomst vertrokken is. Wat er ook van zij, verzoeker meent dat zijn afkomst uit het dorp Nakorkhel vaststaat en dat de nood aan subsidiaire bescherming dus ten aanzien van deze regio moet afgetoetst worden.

2.1.5. Met betrekking tot de documenten, meent verzoeker dat de algemene informatie inzake corruptie waarnaar de commissaris-generaal verwijst, niet voldoende is om te besluiten dat de individuele documenten die hij voorlegt geen bewijskracht zouden hebben, dat hij volhardt in het feit dat hij ongeschoold is en dat hij slechts enkele jaren naar de madrassa is geweest teneinde de koran te bestuderen, dat het feit dat op zijn taskara vermeld staat dat hij student is, wellicht een verwijzing is naar zijn 'studietijd' in de madrassa, dat hij eveneens volhardt dat hij de taskara van zijn bloedeigen vader heeft voorgelegd, dat op diens taskara vermeld wordt dat hij geen kinderen zou hebben, een vergissing moet zijn.

2.1.6. Nopens de weigering van de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd hoewel hij afkomstig is uit een district alwaar de veiligheidssituatie als uiterst ernstig dient beschouwd te worden, aangezien geoordeeld werd dat hij een intern vestigingsalternatief in Kabul zou hebben.

2.1.6.1. In eerste instantie stelt verzoeker vast dat, hoewel in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de '*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*' van 6 augustus 2013, het uiteindelijke oordeel van het CGVS berust op een analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA in maart 2013, dat de gevoegde SRB's aan het administratief dossier aldus slechts de veiligheidssituatie in Afghanistan tot eind 2012 analyseren en dat een dergelijke analyse niet als voldoende actueel kan beschouwd worden, gelet op de onstabiliteit in Afghanistan.

2.1.6.2. Betreffende de veiligheidssituatie in Kabul stelt verzoeker dat de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing beknopt wordt beschreven, dat uit die beschrijving blijkt dat de stad Kabul overduidelijk nog met vele problemen (onder meer twee zelfmoordaanslagen per maand) waar burgers het slachtoffer van worden, kampt, dat de situatie in Kabul nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel te noemen is, waarna verzoeker naar de voornoemde UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 verwijst en hieruit citeert. Het is volgens verzoeker duidelijk dat het UNHCR Kabul niet eenduidig als veilig beschouwt zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat burgers effectief het slachtoffer worden van het geweld, zoals blijkt uit de voornoemde UNHCR Guidelines.

2.1.6.3. Aangaande het al dan niet bestaan van een menswaardig vestigingsalternatief in Kabul, wijst verzoeker er op dat de Raad in een recent arrest nog geoordeeld heeft dat Kabul niet per definitie als een veilig vestigingsalternatief kan worden beschouwd, dat hij zich achter dit arrest schaart, dat voor wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet alleen dient gekeken te worden of er een reëel risico is op schade ten gevolge van willekeurig geweld in het kader van een nationaal of internationaal conflict, doch ook of er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandelingen, dat de omstandigheden waarin hij bij zijn terugkeer naar Kabul zal terechtkomen allesbehalve menswaardig te noemen zijn. Verzoeker citeert dienaangaande uit documenten van Amnesty International van 23 februari 2012 en van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan) van juli 2012. Hij meent dat de verregaande humanitaire problemen bij terugkeer niet onderschat mogen worden, dat in de bestreden beslissing hier geen aandacht aan besteed wordt. Verzoeker citeert opnieuw uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 betreffende 'problemen bij terugkeer' alsook uit een recent rapport van UNHCR 'Research Paper No. 246, Broken Futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin' van oktober 2012. Verzoeker meent dat uit het laatstgenoemde rapport blijkt dat jonge Afghanen vele moeilijkheden kennen bij hun terugkeer naar Afghanistan na een afgewezen asielaanvraag. Verder wijst verzoeker erop en citeert hij uit een studie van SCHUSTER en MAJIDI welke de problemen aantoont die Afghanen en hun families ondervinden bij een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst. Ook UNHCR pleit volgens verzoeker aldus voor een *case by case* onderzoek bij de beoordeling of een asielzoeker kan terugkeren naar Afghanistan, dan wel of er noodzaak is voor de toekenning van een beschermingsstatuut. Verzoeker is dan ook van mening dat het duidelijk is dat het *case by case* onderzoek niet enkel de veiligheidssituatie betreft doch ook de omstandigheden waarin betrokkenen zullen terecht komen, dat in de meest recente richtlijnen van het UNHCR immers wordt verwezen naar de problematische humanitaire situatie in Afghanistan, waarna hij citeert uit de voornoemde UNHCR Guidelines.

2.1.6.4. Nopens zijn persoonlijke situatie, merkt verzoeker op dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen familie heeft in Kabul en dat het enige inkomen van zijn familie het inkomen van de landbouw is, dat het vertrek uit hun regio van herkomst het verlies van inkomen tot gevolg heeft. Verder stelt verzoeker aangaande het motief dat geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat hij nooit naar school is geweest, dat hij volhard in zijn verklaringen betreffende zijn pengreep en zijn handtekening, met name dat hij hier drie maanden naar school is geweest en dat hij veel handtekeningen moest zetten bij het OCMW. Verzoeker stelt zich de vraag waarom dit niet zou overtuigen, dat dit niet verduidelijkt wordt in de bestreden beslissing, dat in drie maanden tijd een gemotiveerde, geïnteresseerde jongeman heel wat kan leren. Voor wat betreft de melding van het woord 'student' in zijn taskara, verwijst hij naar wat hij reeds uiteengezet heeft. Betreffende het feit dat hij cijfers kan lezen meent verzoeker dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, dat hij heeft aangegeven dat je in principe naar school moet gaan om dat te leren, maar dat zijn vader het hem leerde in zijn eigen taal. Verzoeker geeft aan dat vervolgens werd gepolst naar hoe hij in staat was de cijfers op zijn horloge te lezen, waarop hij antwoordde dat een vriend het hem geleerd had. Verzoeker meent dat hij dus aangaf dat men in principe op school cijfers leert, maar dat dit in het dagelijkse leven ook geleerd wordt, dat zijn vader hem de cijfers in het Pashtou heeft geleerd en dat een vriend hem de westerse cijfers heeft geleerd.

Betreffende de motivering aangaande de financiële situatie van zijn familie, werpt verzoeker op dat het CGVS het feit negeert dat zijn broer ongeveer een jaar voor het Afghaanse leger heeft gewerkt en dat het inkomen van een soldaat hoger is dan het inkomen van landbouwers, dat het niet uit te sluiten is dat zijn broer zijn salaris diende af te geven aan zijn vader en dat hij tijdens zijn gehoor ook wees op de opiumteelt, dat dit meer winstgevend is dan het kweken van andere groenten, dat het niet kan uitgesloten worden dat zijn vader door de jaren heen geld heeft gespaard, onder meer door opiumteelt, teneinde in tijden van nood te kunnen aanwenden, dat het tenslotte mogelijk is dat zijn vader, uit overwegingen van trots, aan zijn zoon niet kenbaar heeft gemaakt dat hij bij de één of ander geld heeft moeten lenen om zijn vlucht uit Afghanistan te betalen, dat de argumenten van het CGVS om zijn profiel als ongeschoolde en financieel kwetsbare jongen in twijfel te trekken dus alle grond missen.

2.1.7. Ten slotte meent verzoeker dat het CGVS wel de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet heeft onderzocht doch niet de toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de Raad om de bestreden beslissing van het CGVS te hervormen en hem in hoofddorde de status van vluchteling, of in ondergeschikte orde, hem de status

van subsidiaire bescherming toe te kennen, minstens om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan het CGVS met het oog op het uitvoeren van bijkomend onderzoek.

2.3. Als bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- *'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan'* van 6 augustus 2013
- *'Afghaanse ontheemden creperen in sloppenwijken'*, Amnesty International, 23 februari 2012
- *'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan'*, Ministerie van Buitenlandse Zaken, juli 2012
- *'What happens post-deportation? The experience of deported Afghans'*, L. SCHUSTER en N. MAJIDI, 8 mei 2013.

2.4. De verwerende partij voegt bij zijn verweernota als bijlage:

- EASO *'Country of Origin Information report, Afghanistan Taliban Strategies – Recruitment'*, juli 2012.

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.8. Aan verzoekers vrees voor vervolging naar aanleiding van de eis van de taliban hen te vervoegen uit wraak omdat zijn broer gewerkt had bij het Afghaans leger, kan geen geloof worden gehecht. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoekers verklaringen over de toetreding van zijn broer tot en diens activiteiten in het Afghaans nationaal leger bijzonder weinig overtuigen. Zo stelt de commissaris-generaal terecht vast *'Zo blijkt u niet te weten welke rang uw broer in het Afghaans leger had. Als verklaring voor uw onwetendheid ter zake stelt u dat er niet bij was (cgvs p.6-7). Gevraagd of u er ooit over praatte antwoordt u ontkennend en vult u aan dat uw broer ook ongeschoold was. Wanneer het Commissariaat-generaal u er op wijst dat ook een ongeschoolde kan vertellen over zijn rang en zijn ervaringen in het leger stelt u opnieuw dat hij er nooit*

over vertelde. Betreffende de foto's van uw broer tijdens zijn dienst in het ANA geeft de merkwaardige aanvullingen dat uw broer, die op deze foto's centraal gepositioneerd staat, het soort uniform droeg dat men op de foto's kan zien en dat, hoewel uw broer in dienst was van het leger, diegenen die voor de politie werken een soort tekens hebben op de schouders en de armen. U heeft evenmin een idee hoeveel zijn salaris bedroeg, en stelt dat dit salaris ook niet belangrijk was voor uw familie, maar wel het feit dat hij zijn land diende. Gevraagd wanneer hij het leger vervoegde stelt u vaag dat het lang geleden is. Gevraagd of u een idee heeft wanneer hij tot het leger toetrad antwoordt u ontkennend en vult aan dat u niet kan liegen. Slechts wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of uw broer eerder één dan wel vijf jaar voor uw vertrek tot het ANA toetrad repliceert u dat u niet echt zeker is, maar dat u denkt dat uw broer ongeveer een jaar voor het leger werkte (cgvs p.7).

Gevraagd of u weet in welke basis hij gestationeerd was antwoordt u ontkennend. Wanneer hier verder op doorgevraagd wordt stelt u dat het in Zerai district in de provincie Kandahar was (cgvs p.7). Dit is opmerkelijk gezien op één van de twee legerbadges die u voorlegt duidelijk FOB (Forward Operating Base) Aziz Ullah als basiskamp staat aangegeven en uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat deze basis in het district Maiwand van de provincie Kandahar gelegen is. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u iets over de door u voorgelegde foto's van uw broer in het ANA kan vertellen antwoordt u ontkennend. U blijkt ondanks herhaaldelijk aandringen niet in staat om enige informatie te verstrekken over deze foto's (cgvs p.7-8). Uw verklaring hiervoor, dat u niet kan weten waar deze foto's genomen zijn, waar uw broer werkte of wat hij deed omdat de foto's niet in uw dorp genomen zijn is echter niet afdoende om uw bijzonder gebrekkige kennis aangaande uw broers activiteiten te verschonen (cgvs p.8). Wanneer het Commissariaat-generaal later tijdens het gehoor informeert of u nog andere informatie over de activiteiten van uw broer in het ANA kan verschaffen dan degene die u voordien had gegeven antwoordt u ontkennend (cgvs p.9). Uw uitermate vage verklaringen betreffende de toetreding van uw broer tot en zijn activiteiten in het Afghaans nationaal leger ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake'.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn vader niet wou dat zijn broer bij het leger ging, dat de taliban in het dorp tegen het leger is, dat de meerderheid van de mensen de taliban steunt en dat de mensen die het leger steunen door de taliban werden gedood (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Het is dan ook allerminst aannemelijk, zelfs in de hypothese dat verzoeker en zijn broer niet op de hoogte waren of de taliban al dan niet op de hoogte waren van de tewerkstelling van zijn broer bij het leger, dat verzoeker en zijn broer 's nachts de velden gingen irrigeren in hun dorp tijdens het verlof van zijn broer bij het leger. Van iemand die bij het leger werkt en wiens vader weigerachtig staat ten aanzien van zijn tewerkstelling en die in een dorp woont waar de taliban vertegenwoordigd is, gesteund wordt door de meerderheid van het dorp en tegen het leger is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij voorzichtig zou zijn.

Waar verzoeker stelt dat zijn broer niet dagelijks of wekelijks naar huis kwam en dat zijn broer geen grote babbelaar was en dan ook niet in geuren en kleuren over zijn activiteiten vertelde waardoor hij zelf ook niet meer weet, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn broer ongeveer een jaar voor het Afghaans leger werkte (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verder blijkt uit de verklaringen van verzoeker

dat hij contact had met zijn broer wanneer deze thuis was daar zij, minstens op het ogenblik voorafgaand aan de moord op zijn broer, samen de velden irrigeerden (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gelet op het feit dat verzoekers broer werkzaam was in het Afghaans nationaal leger en verzoekers broer ook samen met hem de velden ging irrigeren alsook gelet op het feit dat verzoekers broer zelfs foto's meenam en deze thuis toonde, is het allerminst aannemelijk dat verzoeker, zijn broer geen vragen stelde omtrent zijn werkzaamheden, noch dat zijn broer, die zelfs de moeite deed om foto's te nemen en deze mee te nemen naar huis, daarover niets zou verteld hebben. Het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn broer een ongeschoolde was en er dus niet over praatte, is niet aannemelijk daar ook een ongeschoold persoon kan vertellen over zijn ervaringen in het leger.

Verzoekers verklaring in zijn verzoekschrift dat zijn onwetendheid omtrent de activiteiten van zijn broer in het leger mede te wijten is aan het feit dat zijn vader bezorgd was dat de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger ter ore zou kunnen komen waardoor zijn broer het stilzwijgen werd opgelegd omtrent zijn activiteiten bij het leger, kan niet overtuigen. Immers verklaart deze argumentatie niet waarom in huiskring de activiteiten en het leven van verzoekers broer bij het leger niet besproken werd.

Waar verzoeker betreffende het motief dat hij verklaard heeft dat zijn broer in het Zerai district in de provincie Kandahar gestationeerd was, nog stelt dat hij verklaard heeft dat hij een naam heeft horen vallen toen zijn vader met zijn broer belde en dat zijn broer zich op dat specifieke moment in het Zerai district bevond, dat hij aldus over de plaats waar zijn broer gestationeerd was, geen uitspraak heeft gedaan, kan hij niet worden bijgetreden. Immers blijkt uit het gehoor bij het CGVS dat verzoeker werd gevraagd *'weet u in welke basis hij gestationeerd was?'*, waarop verzoeker antwoordt *'Nee, dat weet ik niet.'*, waarna verzoeker gevraagd wordt *'heeft u een naam gehoord?'*, waarop verzoeker antwoordt *'Wacht, het was in Zerai district in Kandahar. Mijn vader belde hem op een gegeven moment op en vroeg hem waar hij was'* (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers antwoord *'Wacht. Het was in Zerai district in Kandahar'* refereert aan de vraag *'in welke basis hij gestationeerd was'* en dat verzoeker nadien ter verduidelijking bijvoegt dat zijn vader hem opbelde en hem vroeg waar hij was.

2.9. Gelet op voorgaande vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de oorzaak van zijn problemen met de taliban, met name dat zijn broer bij thuiskomst bij verlof van het Afghaans leger, tijdens het irrigeren van de velden in het dorp, vermoord werd door de taliban, zodat dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest, met name de rekruteringspoging van verzoeker door de taliban uit wraak dat zijn broer diende in het nationaal leger.

2.10. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij de laatste jaren voor zijn beweerde datum van vertrek uit Afghanistan, kort nadat de taliban van hem eiste dat hij zich bij hen zou vervoegen, in zijn dorp Nokurkhel verbleef. Immers blijkt dat verzoeker over een zeer beperkte en met de bij het administratief dossier gevoegde informatie tegenstrijdige kennis beschikt betreffende de veiligheidssituatie in de laatste jaren voor zijn vertrek van de onmiddellijke omgeving van zijn dorp. Zo verklaart verzoeker dat er wel een Amerikaanse luchtaanval was waarbij vijf talibanleden werden gedood vlakbij zijn dorp, doch dat deze zeven of acht jaar geleden plaats had, dat hij het zich niet herinnert, dat er een andere aanval was, een jaar later in Dando en dat daar zeventien talibanleden gedood werden, dat deze beiden tijdens de nacht gebeurden, dat er veel aanvallen daarvoor waren, zoals de bomaanval in Dando en dat hij het niet meer weet, dat hij zeer jong was, dat hij alleen kan herinneren dat het voertuig van de rangers vernield werd in Dando, dat voor de luchtaanval de Amerikanen op de grond waren en ook via de lucht en dat ze te voet van Dando kwamen, dat het een plotse luchtaanval betrof van de Amerikanen, dat er wel een gevecht was maar dat dit lang voor die luchtaanval plaats had. Deze verklaringen omtrent de luchtaanval zijn niet in overeenstemming te brengen met de informatie aanwezig in het administratief dossier (stuk 16, documenten 9A-E en 10A-B), waaruit blijkt dat een luchtaanval plaats had in het Kuz Korona gehucht van Nakorkhel in 2010, slechts twee jaar voor de door verzoeker voorgehouden datum van vertrek uit Afghanistan, en aldus op het ogenblik dat verzoeker ongeveer 16 jaar was en aldus geenszins zeven of acht jaar geleden (ogenblik van het gehoor augustus 2013) toen hij zeer jong was. Verder blijkt ook uit de voornoemde informatie dat niet bij deze luchtaanval niet alleen talibanmilitanten maar ook burgers gedood zouden zijn, wat een inwoner van het gehucht waar de aanval plaats vond niet zou mogen ontgaan zijn. Verzoeker verklaart daarnaast ook nog dat hij zich geen aanval op een leraar in Nakorkhel herinnert en dat de naam Sayed Helal hem niets zegt (gehoorverslag CGVS, p. 12-13), terwijl uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 16, document 11) blijkt dat voornoemde persoon, een leraar in Nakorkhel, in juli 2008 gedood werd bij een aanslag. Hoewel verzoeker een zekere kennis heeft van Afghanistan en meer

bepaald van het district Khogyani en het dorp Nakorkhel, valt, op grond van het feit dat verzoeker bovengenoemde incidenten niet kan plaatsen of hem niet bekend zijn, de onwetendheid van verzoeker dienaangaande onmogelijk te verzoenen met zijn beweerde verblijf aldaar in de jaren voor zijn beweerde vertrek uit Afghanistan. Gezien de vervolgingsfeiten zich, volgens verzoekers verklaringen, zich in deze periode hebben voorgedaan, kan hier dan ook geen geloof aan gehecht worden.

In zoverre verzoeker aangeeft dat hij problemen heeft met tijdsindicaties en dat dit blijkt uit zijn verklaringen, kan hij niet gevolgd worden. Het feit dat hij niet 'precies' weet hoe lang hij al in Europa is, duidt er niet op dat verzoeker dermate problemen zou hebben met tijdsindicaties dat hij een aanval die plaatsvond in 2010 zou situeren zeven à acht jaar voor het gehoor op het CGVS, zijnde in augustus 2013. Bovendien verklaarde verzoeker in zijn relaas over het incident dat hij nog 'zeer' jong was, wat ook niet in overeenstemming is met het feit dat hij volgens zijn verklaringen betreffende zijn leeftijd, ongeveer 16 jaar moet zijn geweest en hij op het ogenblik van het gehoor 19 jaar was. Daarnaast is het feit dat hij feiten van twee of drie jaar geleden aanduidt als 'lang geleden', niet duidend voor problemen met het situeren in de tijd, daar de term 'lang geleden' afhankelijk van de context, gebruikt kan worden voor een breed gamma aan duidingen in de tijd, dus ook voor feiten van twee of drie jaar geleden. Het feit dat hij verklaarde dat hij nog spelletjes speelde toen hem gevraagd werd naar het tijdstip waarop zijn broer het leger vervoegde, wijst er eveneens niet sluitend op dat verzoeker problemen heeft met tijdsindicatie, daar het niet onmogelijk is dat verzoeker op 16-jarige leeftijd 'spelletjes' speelt.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat zijn afkomst uit het dorp Nakorkhel vaststaat, wijst de Raad er op dat niet betwist wordt dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Nakorkhel, doch wel dat hij in de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek uit Afghanistan aldaar verbleef, zodat geen geloof kan gehecht worden aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die zich, volgens zijn verklaringen in deze periode aldaar hebben voorgedaan.

2.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas.

2.12. De door verzoekers tijdens zijn asielpcedure neergelegde documenten kunnen de bovenstaande bevindingen niet in positieve zin wijzigen. De taskara's van verzoeker, zijn vader en zijn broer betreffen slechts zijn identiteit en ondersteunen het asielaas niet. Overigens wijst de Raad er op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn asielaas en omtrent zijn verblijf de laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan. De door verzoeker neergelegde documenten, zijnde zijn taskara, de twee legerbadges van zijn broer en de foto's van zijn broer tijdens zijn dienst bij het Afghaanse leger, kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.13. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.14. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.15. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van

herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.16. De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

2.17. Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Husseini t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

2.18. Waar verzoeker stelt dat hij geen familie heeft in Kabul, wijst de Raad er op dat een vestigingsalternatief blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk is indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97).

2.19. Er zijn geen aanwijzingen dat het voor verzoeker "onredelijk" zou zijn om zich te hervestigen in Kabul. Immers dient vastgesteld te worden dat verzoeker, een volwassen jongeman die Pashtou spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 3), zelfs indien hij ongeschoold is, wel degelijk kennis en ervaringen heeft opgedaan alsook dat hij gemotiveerd en geïnteresseerd is om snel (bij) te leren. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat verzoeker verklaarde dat hij niet zo ongeschoold is (gehoorverslag CGVS, p. 17). Daarnaast verklaarde hij dat hij cijfers in zijn eigen taal leerde lezen van zijn vader en dat zijn vriend hem zijn digitale horloge leerde lezen. Verder verklaart verzoeker ook dat hij hier drie maanden naar school is geweest en het handtekenen snel leerde door veel oefenen. In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker dat hij kan handtekenen met een vlotte pengreep omdat in drie maanden tijd een gemotiveerde, geïnteresseerde jongeman heel wat kan leren. Betreffende de financiële situatie van verzoekers familie stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn vader zijn reis naar Europa bekostigde met zijn eigen middelen, daar hij in de mogelijkheid was een deel van zijn inkomsten te sparen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Gezien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de gangbare prijzen die mensensmokkelaars aanrekenen voor een reis naar Europa tussen de 8.000 en 15.000 euro liggen (administratief dossier, stuk 16, document 12), was verzoekers vader in staat een groot bedrag te sparen van zijn inkomsten afkomstig van zijn werk als landbouwer op eigen gronden (gehoorverslag CGVS, p. 4, 5 en 16). Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring dat hij niet op de hoogte is van het bedrag dat zijn vader voor zijn vlucht betaalde (gehoorverslag CGVS, p. 16), er op wijst dat de financiële situatie van zijn familie verzoeker geen zorgde baarde. Gelet op voorgaande kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien.

Waar verzoeker stelt dat het enige inkomen van zijn familie het inkomen van de landbouw is en dat het vertrek uit hun regio van herkomst het verlies van inkomen tot gevolg heeft, wijst de Raad er op dat

verzoeker verklaarde dat het zijn familie en dan zeker zijn vader was die inkomen had uit de landbouw (gehoorverslag CGVS, p. 5, 16) en dat verzoeker geenszins aangaf dat zijn vader de regio van herkomst verlaten heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4).

Waar verzoeker stelt dat niet uit te sluiten is dat zijn broer zijn salaris van het Afghaanse leger diende af te geven aan zijn vader, wijst de Raad op bovengenoemde vaststellingen dat aan de tewerkstelling van zijn broer bij het Afghaanse leger geen geloof kan worden gehecht, zodat verzoeker ook niet dienstig kan verwijzen naar het salaris dat zijn broer ingevolge die tewerkstelling zou hebben verkregen. In zoverre verzoeker nog stelt dat het mogelijk is dat zijn vader, uit overwegingen van trots aan zijn zoon niet kenbaar heeft gemaakt dat hij bij de één of ander geld heeft moeten lenen om zijn vlucht uit Afghanistan te betalen, beperkt hij zich tot een loutere hypothese, die bovendien geen steun vindt in zijn verklaringen afgelegd op het gehoor bij het CGVS, waar hij uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader de vlucht betaalde met 'zijn geld', dat hij het geld zelf had (gehoorverslag CGVS, p. 16).

2.20. Waar verzoeker stelt dat Kabul niet per definitie als een veilig vestigingsalternatief kan worden beschouwd, dat voor wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet alleen dient gekeken te worden of er een reëel risico is op schade ten gevolge van willekeurig geweld in het kader van een nationaal of internationaal conflict, doch ook of er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandelingen, dat de omstandigheden waarin hij bij zijn terugkeer naar Kabul zal terechtkomen allesbehalve menswaardig te noemen zijn en verwijst naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift met betrekking tot de schrijvende omstandigheden waarin vele interne ontheemden in Kabul terecht komen (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012, UNHCR '*Research Paper No. 246, Broken Futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return tot heir country of origin*' van oktober 2012 en een studie van SCHUSTER en MAJIDI), wijst de Raad erop dat verzoeker, gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk maakt bij terugkeer in een dergelijke situatie terecht te komen.

2.21. In zoverre verwijst naar 'een' recent arrest van de Raad, wijst de Raad er nog op dat in deze continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.22. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.23. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, is de Raad van oordeel dat, hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), die aldus dateert van 5 september 2013, en aldus niet van maart 2013 zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt, en de veiligheidssituatie tot en met augustus 2013 analyseert, blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul-stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor.

Waar verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing beknopt wordt beschreven, dat uit die beschrijving blijkt dat de stad Kabul overduidelijk nog met vele problemen waar burgers het slachtoffer van worden, kampt, dat de situatie in Kabul nog steeds ongunstig en minstens niet stabiel te noemen is, dat het UNHCR Kabul niet eenduidig als veilig beschouwt, dat burgers effectief het slachtoffer worden van het geweld, stelt de Raad vast dat het geweld in Kabul-stad anno 2013 er nog

steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse. De door verzoeker neergelegde uittreksels uit de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 doen aan wat voorafgaat geen afbreuk. De richtlijnen van UNHCR werden immers betrokken in bovenstaande beoordeling

2.24. De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.25. Waar verzoeker stelt dat hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd hoewel hij afkomstig is uit een district alwaar de veiligheidssituatie als uiterst ernstig dient beschouwd te worden, wijst de Raad er op dat blijkt uit onderhavig arrest dat een interne hervestiging in Kabul voor verzoeker veilig en redelijk is, zodat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de veiligheidssituatie in zijn streek van herkomst.

2.26. Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.27. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.28. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER